

en kolossal Stigning paa alle mulige Omraader, og det er selvfølgelig først og fremmets Lønningslovene, der har bevirket dette. Naar man ser paa en Institution som Tilsynet med Arbejde i Fabrikker, viser det sig, at for 1918—19 har man fra Statens Side maattet give ud 377 535 Kr. I 1920—21 er vi oppe paa omtrent det dobbelte Beløb, 649 637 Kr. Naar vi springer over til noget ganske andet, f. Eks. en Opdragelsesanstalt som Braaskovgaard, hvor der er ca. 90 Drengene, saa har det i 1918—19 kostet Staten godt 100 000 Kr. at faa dem opdraget og undervist, men i 1920—21 er vi oppe paa 156 628 Kr. Det er efterhaanden en kolossal Stigning, der er paa de Omraader, og der kan nemt i økonomisk Henseende komme en Situation for vort Land, hvor det bliver ganske nødvendigt at slaa ned baade det ene og det andet Sted for at bringe meget betydelige Besparelser til Veje.

Vi har ved at høre paa den højtærede Finansminister faaet et levende Indtryk af, at det i det hele staaar alvorligt til med vore Finanser, og jeg tror, det i første Række bliver det, vi kommer til at tale om ved de kommende politiske Møder. Der er ingen Tvivl om, at vi nu er inde i en Situation, hvor det er nødvendigt at spare. Taler man med Folk ude i det praktiske Liv, hører man den ene Gang efter den anden, hvorledes smaa Kapitalister, som har trukket sig tilbage for en Del Aar siden med en Kapital paa 30—60,000 Kr., af hvis Renter de før Krigen var i Stand til at leve, nu køber Livrenter for saa godt som hele Kapitalen for i det hele taget at kunne klare sig. Men hvad bliver Følgen heraf? Den bliver, at disse mindre Kapitaler, her er Tale om, efterhaanden fuldstændig bliver spist op, og det kan blive ret alvorligt for vort Samfund i de kommende Aar, hvis Tilværelsen mere og mere vanskeliggøres netop for de Mennesker, som har en mindre Kapital, og hvis det i det hele taget vanskeliggøres Folk at samle saadanne mindre Kapitaler. Vi hører den ene efter den anden ikke mindst Socialdemokraterne og dem, der repræsenterer Bykommunerne staa op og klage over, at de ikke kan skaffe Laan til deres Kommuner. Vi er inde i en Periode, som er meget vanskelig i økonomisk Henseende. Hvorledes staaar det f. Eks. til med dem, der for Tiden skal stifte Hjem og gøre Laan gennem Kreditforeninger? Læg Mærke til, hvorledes de lave Kurser næsten umuliggør Folk at stifte Hjem for Tiden, naar de ikke er omtrent Velhavere.

Men naar Situationen er saa vanskelig, forekommer det mig, at man med Beklagelse

maa se paa, at Indenrigsministeren er den stærkeste Mand indenfor Ministeriet — og der er jo ingen Tvivl om, at det er ham, som har den største Indflydelse. Man kan sidde og være tilfreds med de Taler, Finansministeren holder, men et Øjeblik efter kommer saa Indenrigsministeren med Lovforslag, som kræver Snese og atter Snese af Millioner ud af Statskassen. Det kan være ganske behageligt at være gavmild, og det vil vi jo alle gerne være, hvilket Parti vi end tilhører; men den Dag kan ret hurtigt komme, da vi maa se den haarde Virkelighed i Øjnene og maaske vil fortryde, at vi ikke i Tide tog Reb i Sejlene. Nu kan jeg meget godt forstaa, at man ikke ønsker at tage Hensyn til, hvad der fremsættes fra Venstres Side; men jeg vil gøre opmærksom paa, at Folk og Blade, der staaar den radikale Regering meget nær, netop i den seneste Tid har taget stærk Afstand fra Ministeriets økonomiske Dispositioner. Jeg skal nævne et saa bekendt og udbredt Blad som Østsjællands Folkeblad, som i en Artikel for nylig stærkt har kritiseret Indenrigsministerens Flothed med at lade Pengene rulle ud af Statskassen, og jeg skal nævne, at Redaktøren af Finanstidende, Thalbitzer, som Gang efter Gang er gaaet i Skranken for Ministeriet, nu er meget haard i sin Kritik overfor den Ødselhed, som Ministeriet i mange Henseender viser.

Jeg tror ikke, det kan nytte at drage nogen Sammenligning med England, saaledes som den højtærede Indenrigsminister vil gøre. For det første har England været med i Krigen, og det har financieret adskillige af sine Forbundsfæller. Dernæst har vi set, at den engelske Finansminister lige for nylig har udtalt, at efter hans Opfattelse var det ikke nødvendigt hverken at optage nye Laan eller at udskrive nye Skatter for at komme igennem, og den engelske Premierminister har udtalt, at ganske vist havde England faaet en saa betydelig Gæld som 130 Milliarder, men efter hans Mening var man i Stand til at betale dette Beløb i Løbet af 50 Aar. Jeg tror derfor ikke, det gaar an at drage Sammenligning mellem England og Danmark. Den højtærede Indenrigsminister har for øvrigt netop selv advaret mod at drage Sammenligning. Jeg husker saaledes, at da vi i sin Tid handlede om Arbejdsløshedsspørgsmaalet, og der blev draget en Sammenligning mellem Danmark og Sverige, udtalte den højtærede Indenrigsminister — og han havde for saa vidt Ret —, at man ikke umiddelbart kunde foretage en saadan Sammenligning, fordi Sverige havde adskilligt flere